

IV. JURISPRUDENȚĂ ÎCCJ

- ABSTRACT

Regarding the activity of the High Court of Cassation and Justice (Judge Panel on the appeal in the interest of the law), six decisions of acceptance were issued regarding: Code of criminal procedure; Code of fiscal procedure and Code of civil procedure; G.O. no. 18/2009 on the organization and financing the medical residency, as approved by Law no. 103/2012, as subsequently amended and supplemented and G.E.O. no. 103/2013 on the remuneration of staff paid from public funds in the year 2014, as well as other measures in the field of public expenditure, approved as supplemented by Law no. 28/2014, as subsequently amended and supplemented; G.E.O. no. 80/2013 on the judicial stamp duties, as subsequently amended and supplemented; Law no. 1/2000 regarding the restoration of the ownership right for agricultural and forest land, requested according to the provisions of Law on the land resources no. 18/1991 and Law no. 169/1997, as subsequently amended and supplemented, in its version prior to the amendments made by Law no. 247/2005 on the reform in the fields of property and justice, as well as certain accompanying measures, as subsequently amended and supplemented; the Framework Law no. 153/2017 on the remuneration of staff paid from public funds.

RIL

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 26/2020
(M. OF. NR. 27/11.01.2021): ART. 18 ALIN. (8) ȘI (8[^]1)
DIN O.G. NR. 18/2009 PRIVIND ORGANIZAREA
ȘI FINANȚAREA REZIDENȚIATULUI ȘI ART. 18 ALIN. (1)
DIN O.U.G NR. 103/2013 PRIVIND SALARIZAREA
PERSONALULUI PLĂTIT DIN FONDURI PUBLICE
ÎN ANUL 2014**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Actul normativ	Articolul	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 26/2020 (M. Of. nr. 27 din 11 ianuarie 2021)	Complet RIL	O.G. nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, aprobată prin Legea nr. 103/2012, cu modificările și completările ulterioare și O.U.G. nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri	art. 18 alin. (8) și (8 [^] 1) și art. 18 alin. (1)	Sumele plătite de o unitate medicală cu titlu de bursă de rezidențiat unui medic rezident în conformitate cu O.U.G. nr. 103/2013 nu constituie o cheltuială ocazională cu pregătirea profesională a acestuia în sensul art. 18 alin. (8) și (8 [^] 1) din O.G. nr. 18/2009.

		publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare		
--	--	--	--	--

În M. Of. nr. 27 din 11 ianuarie 2021 s-a publicat **Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 26/2020** prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la **interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 18 alin. (8) și (8¹) din O.G. nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, aprobată prin Legea nr. 103/2012, cu modificările și completările ulterioare și art. 18 alin. (1) din O.U.G. nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că **sumele plătite de o unitate medicală cu titlu de bursă de rezidențiat unui medic rezident în conformitate cu O.U.G. nr. 103/2013 nu constituie o cheltuială ocazională cu pregătirea profesională a acestuia în sensul art. 18 alin. (8) și (8¹) din O.G. nr. 18/2009.**

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 18 alin. (8) și (8¹) din O.G. nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului

„(8) Obligația prevăzută la alin. (7) se stabilește prin act adițional la contractul individual de muncă, în temeiul prevederilor Legii nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Nerespectarea de către salariat a obligației asumate îl obligă pe acesta la suportarea tuturor cheltuielilor ocazionate de pregătirea sa profesională, precum și la restituirea primei de instalare, proporțional cu perioada nelucrată din perioada stabilită, conform actului adițional la contractul individual de muncă.

(8¹) Cheltuielile ocazionate de pregătirea profesională se stabilesc pe ani de studii, prin ordin comun al ministrului sănătății și al ministrului educației naționale, pentru fiecare din specialitățile prevăzute de Nomenclatorul specialităților medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală.”

Art. 18 alin. (1) din O.U.G nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014

„Art. 18

(1) Începând cu data de 1 ianuarie 2014, medicii rezidenți, medicii dentiști rezidenți și farmaciștii rezidenți din unitățile sanitare de stat, cu un salariu lunar brut/soldă brută lunară mai mic/mică decât 3.000 lei, care nu include drepturile aferente gărzilor efectuate pentru asigurarea continuității asistenței medicale în afara normei legale de muncă și a programului normal de lucru de la funcția de bază, beneficiază de o bursă de rezidențiat în cuantum lunar de 670 lei.

*) Începând cu 1 ianuarie 2015, cuantumul salariului lunar brut/soldei brute lunare luat/luate în calcul la stabilirea bursei de rezidențiat potrivit art. 18 este de 3.100 lei.

*) Începând cu 1 octombrie 2015 cuantumul salariului lunar brut luat în calcul la stabilirea bursei de rezidențiat este de 3.875 lei.

*) Cuantumul salariului lunar brut/soldei brute lunare luat/luate în calcul la stabilirea bursei de rezidențiat potrivit art. 18 este de 7.100 lei.”

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 26/2020

Prin Decizia nr. 26/2020, ÎCCJ (Complet RIL) a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și, în consecință, a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 18 alin. (8) și (8¹) din O.G. nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, aprobată prin Legea nr. 103/2012, cu modificările și completările ulterioare, și art. 18 alin. (1) din O.U.G. nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare, sumele plătite de o unitate medicală cu titlu de bursă de rezidențiat unui medic rezident în conformitate cu O.U.G. nr. 103/2013 nu constituie o cheltuială ocazională cu pregătirea profesională a acestuia în sensul art. 18 alin. (8) și (8¹) din O.G. nr. 18/2009.”

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 25/2020
(M. OF. NR. 31/12.01.2021): ART. 55 DIN O.U.G. NR. 80/2013
PRIVIND TAXELE JUDICIARE DE TIMBRE**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Actul normativ	Articolul	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 25/2020 (M. Of. nr. 31 din 12 ianuarie 2021)	Complet RIL	O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare	Art. 55	În cazul proceselor începute sub imperiul Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, tuturor cererilor formulate în cadrul acestora, cereri accesorii, incidentale și incidente procedurale, precum și căilor de atac, ordinare și extraordinare, le sunt aplicabile, în ceea ce privește taxa judiciară de timbru, dispozițiile acestei legi, iar nu cele ale O.U.G. nr. 80/2013.

În M. Of. nr. 31 din 12 ianuarie 2021 s-a publicat **Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 25/2020** prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la **interpretarea și aplicarea**

unitară a dispozițiilor art. 55 din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că, în cazul proceselor începute sub imperiul Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, tuturor cererilor formulate în cadrul acestora, cereri accesorii, incidentale și incidente procedurale, precum și căilor de atac, ordinare și extraordinare, le sunt aplicabile, în ceea ce privește taxa judiciară de timbru, dispozițiile acestei legi, iar nu cele ale O.U.G. nr. 80/2013.

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 55 din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

„Pentru cererile și acțiunile introduse până la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, timbrul judiciar se aplică, respectiv taxele judiciare de timbru se stabilesc și se plătesc în cuantumul prevăzut de legea în vigoare la data introducerii lor.”

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 25/2020

Prin Decizia nr. 25/2020, ÎCCJ (Complet RIL) a admis recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel București și, în consecință, a stabilit că: *„în cazul proceselor începute sub imperiul Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, tuturor cererilor formulate în cadrul acestora, cereri accesorii, incidentale și incidente procedurale, precum și căilor de atac, ordinare și extraordinare, le sunt aplicabile, în ceea ce privește taxa judiciară de timbru, dispozițiile acestei legi, iar nu cele ale O.U.G. nr. 80/2013”*.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 29/2020
(M. OF. NR. 42/14.01.2021): ART. 29 ALIN. (2) ȘI (3[^]1)
DIN LEGEA NR. 1/2000 PENTRU RECONSTITUIREA
DREPTULUI DE PROPRIETATE ASUPRA TERENURILOR
AGRICOLE ȘI CELOR FORESTIERE**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Actul normativ	Articolul	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 29/2020 (M. Of. nr. 42 din 14 ianuarie 2021)	Complet RIL	Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, în forma lor	Art. 29 alin. (2) și (3[^]1)	<i>– Sintagma „fondul bisericesc al cultului” are în vedere exclusiv patrimoniul unităților componente ale Bisericii Ortodoxe Române, iar nu și patrimoniul fundațiilor constituite de Biserică. – Sintagma „a avut în proprietate” are în vedere existența în patrimoniul structurilor de cult menționate în cuprinsul alin. (2) al art. 29 a unui drept de proprietate desăvârșit, corespunzător înțelesului rezultat din interpretarea prevederilor art. 480 din Codul civil de la</i>

		<p>anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare</p>	<p>1864, iar nu și a unor forme istorice particulare ale dreptului de proprietate. – Textul legal are în vedere suprafața de teren cu destinație forestieră care s-a aflat în înzestrarea, în administrarea sau în folosința structurilor de cult ca subiecte de drept individuale care au solicitat atribuirea în proprietate, iar nu terenul care a aparținut, în aceleași modalități, cultului religios din care acestea fac parte.</p>
--	--	---	---

În M. Of. nr. 42 din 14 ianuarie 2021 s-a publicat **Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 29/2020** prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la **interpretarea și aplicarea prevederilor art. 29 alin. (2) și (3¹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că:

– Sintagma „fondul bisericesc al cultului” are în vedere exclusiv patrimoniul unităților componente ale Bisericii Ortodoxe Române, iar nu și patrimoniul fundațiilor constituite de Biserică;

– Sintagma „a avut în proprietate” are în vedere existența în patrimoniul structurilor de cult menționate în cuprinsul alin. (2) al art. 29 a unui drept de proprietate desăvârșit, corespunzător înțelesului rezultat din interpretarea prevederilor art. 480 din Codul civil de la 1864, iar nu și a unor forme istorice particulare ale dreptului de proprietate;

– Textul legal are în vedere suprafața de teren cu destinație forestieră care s-a aflat în înzestrarea, în administrarea sau în folosința structurilor de cult ca subiecte de drept individuale care au solicitat atribuirea în proprietate, iar nu terenul care a aparținut, în aceleași modalități, cultului religios din care acestea fac parte.

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 29 alin. (2) și (3[^]1) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere:

„(2) Centrele eparhiale, protoierile, mănăstirile, schiturile, parohiile, filiile și alte structuri ale unităților de cult dobândesc, prin reconstituire, dreptul de proprietate asupra terenurilor forestiere.

(...)

(3[^]1) Structurile de cult prevăzute la alin. (2), care au avut în folosință sau în înzestrare terenuri cu destinație forestieră, potrivit prevederilor Legii nr. 61/1937 pentru înzestrarea unor mănăstiri ortodoxe din țară cu întinderi de păduri și alte terenuri, publicată în Monitorul Oficial, nr. 66 din 20 martie 1937, astfel cum a fost modificată prin Decretul-lege nr. 47/1938, publicat în Monitorul Oficial nr. 74 din 30 martie 1938, cu modificările și completările ulterioare, dobândesc în proprietate respectivele suprafețe.”

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 29/2020

Prin **Decizia nr. 29/2020**, ÎCCJ (Complet RIL) a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava și, în consecință, a stabilit că:

- În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 29 alin. (2) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. **18/1991** și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, în forma lor anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare, **sintagma „fondul bisericesc al cultului” are în vedere exclusiv patrimoniul unităților componente ale Bisericii Ortodoxe Române, iar nu și patrimoniul fundațiilor constituite de Biserică; sintagma „a avut în proprietate” are în vedere existența în patrimoniul structurilor de cult menționate în cuprinsul alin. (2) al art. 29 a unui drept de proprietate desăvârșit, corespunzător înțelesului rezultat din interpretarea prevederilor art. 480 din Codul civil de la 1864, iar nu și a unor forme istorice particulare ale dreptului de proprietate.**

- În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 29 alin. (3[^]1) din Legea nr. 1/2000, în forma lor anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 261/2008 privind modificarea și completarea art. 29 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, **textul legal are în vedere suprafața de teren cu destinație forestieră care s-a aflat în înzestrarea, în administrarea sau în folosința structurilor de cult ca subiecte de drept individuale care au solicitat atribuirea în proprietate, iar nu terenul care a aparținut, în aceleași modalități, cultului religios din care acestea fac parte.**

De asemenea, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor **art. III alin. (1) lit. a) pct. vi din Legea nr. 169/1997** pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, din punct de vedere al evoluției în timp a cauzelor de nulitate, se va ține seama de regimul nulității absolute virtuale și de regula *tempus regit actum*.

Totodată, a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea referitoare la înlăturarea aplicării sancțiunii nulității absolute a titlului de proprietate, în temeiul prevederilor art. 1 din Protocolul 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în interpretarea și aplicarea acestei norme convenționale.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 23/2020
(M. OF. NR. 52/18.01.2021): ART. 335 ALIN. (1)
DIN CODUL DE PROCEDURĂ PENALĂ**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Actul normativ	Articolul	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 23/2020 (M. Of. nr. 52 din 18 ianuarie 2021)	Complet RIL	Codul de procedură penală	Art. 335 alin. (1)	Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în cazul infirmării unei soluții dispuse de către un procuror din cadrul parchetelor din subordine ori structurilor specializate ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (Direcția Națională Anticorupție, Direcția de

				Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism), nu are în toate situațiile calitatea expres prevăzută de art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală în care se face referire la „procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția”.
--	--	--	--	--

În M. Of. nr. 52 din 18 ianuarie 2021 s-a publicat **Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 23/2020** prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la **interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală privind reluarea în caz de redeschidere a urmăririi penale.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că **procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în cazul infirmării unei soluții dispuse de către un procuror din cadrul parchetelor din subordine ori structurilor specializate ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (Direcția Națională Anticorupție, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism), nu are în toate situațiile calitatea expres prevăzută de art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală în care se face referire la „procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția”.**

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală

„(1) Dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția constată, ulterior, că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea, infirmă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale. Dispozițiile art. 317 se aplică în mod corespunzător”.

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 23/2020

Prin Decizia nr. 23/2020, ÎCCJ (Complet RIL) *a admis* recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, a stabilit că: „**procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în cazul infirmării unei soluții dispuse de către un procuror din cadrul parchetelor din subordine ori structurilor specializate ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (Direcția Națională Anticorupție, Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism), nu are în toate situațiile calitatea expres prevăzută de art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală în care se face referire la «procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția»**”.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 17/2020
(M. OF. NR. 61/20.01.2021): CODUL DE PROCEDURĂ CIVILĂ,
LEGEA INSOLVENȚEI NR. 85/2014,
CODUL DE PROCEDURĂ FISCALĂ**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 17/2020 (M. Of. nr. 61 din 20 ianuarie 2021)	Complet RIL	Art. 41 alin. (1) și art. 45 alin. (2) teza I din Legea nr. 85/2014; Art. 260 alin. (1) și (4) din Codul de procedură fiscală; Art. 651 alin. (1), art. 714 alin. (1) și art. 719 alin. (1) și (7) din Codul de procedură civilă; Art. 997 alin. (1) din Codul de procedură civilă, raportat la art. 233 alin. (1) lit. a) și art. 260 din Codul de procedură fiscală.	Competența materială de soluționare a contestațiilor privind executarea silită începută de creditorii bugetari în temeiul dispozițiilor art. 143 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 aparține judecătorului-sindic investit cu procedura de insolvență în care se formulează respectivele contestații, potrivit art. 45 alin. (1) lit. r) și alin. (2) din Legea nr. 85/2014. Cererile adresate judecătorului-sindic pe calea ordonanței președințiale având ca obiect măsuri vremelnice privind ridicarea, suspendarea și suspendarea provizorie a măsurilor de executare silită luate de organele de executare fiscală sunt admisibile în cazurile în care executarea silită a fost începută de acestea în temeiul art. 143 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014.

În M. Of. nr. 61 din 20 ianuarie 2021 s-a publicat **Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 17/2020** prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la **interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 41 alin. (1) și art. 45 alin. (2) teza I din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, art. 260 alin. (1) și (4) din Codul de procedură fiscală, art. 651 alin. (1), art. 714 alin. (1) și art. 719 alin. (1) și (7) din Codul de procedură civilă, precum și a dispozițiilor art. 997 alin. (1) din Codul de procedură civilă, raportat la art. 233 alin. (1) lit. a) și art. 260 din Codul de procedură fiscală.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că, în interpretarea respectivelor dispoziții:

- **competența materială de soluționare a contestațiilor privind executarea silită începută de creditorii bugetari în temeiul dispozițiilor art. 143 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 aparține judecătorului-sindic investit cu procedura de insolvență în care se formulează respectivele contestații, potrivit art. 45 alin. (1) lit. r) și alin. (2) din Legea nr. 85/2014;**

- **sunt admisibile cererile adresate judecătorului-sindic pe calea ordonanței președințiale având ca obiect măsuri vremelnice privind ridicarea, suspendarea și suspendarea provizorie a măsurilor de executare silită luate de organele de executare fiscală, în cazurile în care executarea silită a fost începută de acestea în temeiul art. 143 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014.**

Obiectul recursului în interesul legii

Art. 41 din Legea nr. 85/2014

„(1) Toate procedurile prevăzute de prezentul capitol, cu excepția apelului, sunt de competența tribunalului sau, dacă este cazul, a tribunalului specializat în a cărui circumscripție debitorul și-a avut sediul social/profesional cel puțin 6 luni anterior datei sesizării instanței. Dacă în cadrul tribunalului a fost creată o secție specială de insolvență, acesteia îi aparține competența pentru derularea procedurilor prevăzute de prezenta lege.”

Art. 45 alin. (2) teza I din Legea nr. 85/2014

„(2) Atribuțiile judecătorului-sindic sunt limitate la controlul judecătoresc al activității administratorului judiciar și/sau al lichidatorului judiciar și la procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței.”

Art. 651 alin. (1), art. 714 alin. (1) și art. 719 alin. (1) și (7) din Codul de procedură civilă

„Art. 651. Instanța de executare

(1) Instanța de executare este judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în țară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află

în țară, judecătoria în a cărei circumscripție se află sediul biroului executorului judecătoresc investit de creditor.”

„Art. 714. Instanța competentă

(1) Contestația se introduce la instanța de executare.”

„Art. 719. Suspendarea executării

(1) Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, la solicitarea părții interesate și numai pentru motive temeinice, instanța competentă poate suspenda executarea. Suspendarea se poate solicita odată cu contestația la executare sau prin cerere separată.

(...)

(7) Dacă există urgență și dacă, în cazurile prevăzute la alin. (2), respectiv alin. (3), s-a plătit cauțiunea, instanța poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea depusă potrivit prezentului alineat rămâne indisponibilizată chiar dacă cererea de suspendare provizorie este respinsă și este deductibilă din cauțiunea finală stabilită de instanță, dacă este cazul.”

Art. 997 alin. (1) din Codul de procedură civilă

„Art. 997. Condiții de admisibilitate

(1) Instanța de judecată, stabilind că în favoarea reclamantului există aparența de drept, va putea să ordone măsuri provizorii în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.”

Art. 233 alin. (1) lit. a) și art. 260 din Codul de procedură fiscală

„Art. 233. Suspendarea executării silite

(1) Executarea silită se suspendă:

a) când suspendarea a fost dispusă de instanță sau de creditor, în condițiile legii;”

Art. 260. Contestația la executare silită

(1) Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare silită, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii.

(2) Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prevăzute de Codul de procedură civilă, republicat, nu sunt aplicabile.

(3) Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

(4) Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență”.

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 17/2020

Prin **Decizia nr. 17/2020**, ÎCCJ (Complet RIL) *a admis* recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 41 alin. (1) și art. 45 alin. (2) teza I din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, art. 260 alin. (1) și (4) din Codul de procedură fiscală, art. 651 alin. (1), art. 714 alin. (1) și art. 719 alin. (1) și (7) din Codul de procedură civilă, competența materială de soluționare a contestațiilor privind executarea silită începută de creditorii bugetari în temeiul dispozițiilor art. 143 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 aparține judecătorului-sindic investit cu procedura de insolvență în care se formulează respectivele contestații, potrivit art. 45 alin. (1) lit. r) și alin. (2) din Legea nr. 85/2014.

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 997 alin. (1) din Codul de procedură civilă, raportat la art. 233 alin. (1) lit. a) și art. 260 din Codul de procedură fiscală, sunt admisibile cererile adresate judecătorului-sindic pe calea ordonanței președințiale având ca obiect măsuri vremelnice privind ridicarea, suspendarea și suspendarea provizorie a măsurilor de executare silită luate de organele de executare fiscală, în cazurile în care executarea silită a fost începută de acestea în temeiul art. 143 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014.”

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 27/2020
(M. OF. NR. 71/22.01.2021): PERSONALUL DIN INSTITUȚIILE
PUBLICHE SANITARE VETERINARE ȘI PENTRU SIGURANȚA
ALIMENTELOR BENEFICIAZĂ DE SPORUL PENTRU
CONDIȚII DE MUNCĂ VĂTĂMĂTOARE/PERICULOASE**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Actul normativ	Articolul	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 27/2020 (M. Of. nr. 71 din 22 ianuarie 2021)	Complet RIL	Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	Anexa VIII Cap. II lit. A Secțiunea II pct. 6 subpct. 6.2 lit. a) pct. 1 coroborate cu prevederile art. 38 alin. (3), alin. (4) și alin. (6) din același act normativ	Personalul din instituțiile publice sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor care este încadrat și își desfășoară activitatea în specialitatea funcțiilor specifice prevăzute în anexă beneficiază de sporul pentru condiții de muncă vătămătoare/periculoase, astfel cum este reglementat de Legea-cadru nr. 153/2017, de la data la care salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare devin egale sau mai mari decât cele stabilite potrivit legii

				pentru anul 2022, ca urmare a majorărilor salariale reglementate.
--	--	--	--	---

În M. Of. nr. 71 din 22 ianuarie 2021 s-a publicat **Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 27/2020** prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la **interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor Anexei VIII, Cap. II, lit. A, Secțiunea II, pct. 6 subpct. 6.2 lit. a) pct. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017, în corelare cu prevederile art. 38 alin. (3), alin. (4) și alin. (6) din același act normativ.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că **personalul din instituțiile publice sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor care este încadrat și își desfășoară activitatea în specialitatea funcțiilor specifice prevăzute în anexă beneficiază de sporul pentru condiții de muncă vătămătoare/periculoase, astfel cum este reglementat de Legea-cadru nr. 153/2017, de la data la care salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare devin egale sau mai mari decât cele stabilite potrivit legii pentru anul 2022, ca urmare a majorărilor salariale reglementate.**

Obiectul recursului în interesul legii

Anexa VIII, Cap. II, lit. A, Secțiunea II, pct. 6 subpct. 6.2 lit. a) pct. 1

„Sporuri și alte drepturi

Personalul din instituțiile publice sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor care este încadrat și își desfășoară activitatea în specialitatea funcțiilor specifice prevăzute în prezenta anexă beneficiază și de următoarele categorii de sporuri și drepturi:

a) Sporuri:

1. Spor pentru condiții deosebite de muncă vătămătoare/periculoase care implică risc de îmbolnăvire și/sau contagiune directă sau indirectă, respectiv riscuri asociate datorate condițiilor specifice de desfășurare a activității – de până la 35%”.

Art. 38 alin. (3), (4), (6)

„(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale: a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții;

b) prin excepție de la a), începând cu 1 martie 2018, salariile de bază ale personalului care ocupă funcțiile de medici, de asistenți medicali și ambulanțieri/șoferi autosanitară

prevăzute în anexa nr. II cap. Ise majorează la nivelul salariului de bază stabilit potrivit prezentei legi pentru anul 2022;

c) prin excepție de la a), începând cu data de 1 martie 2018, pentru personalul prevăzut în anexa nr. II, cuantumul sporurilor pentru condiții de muncă se determină conform Regulamentului-cadru de acordare a sporurilor, elaborat de Ministerul Sănătății și aprobat prin hotărâre a Guvernului până la data de 1 martie 2018, fără a depăși limita prevăzută la art. 25;

d) prin excepție de la a), începând cu 1 martie 2018, cuantumul brut al salariilor de bază, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, de care beneficiază personalul didactic din unitățile/instituțiile de învățământ preuniversitar și universitar de stat, inclusiv unitățile conexe, precum și personalul din cadrul Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior, se majorează cu 20% față de nivelul acordat pentru luna februarie 2018, cu respectarea prevederilor alin. (6);

d¹) prin excepție de la lit. a), începând cu 1 aprilie 2018, salariile de bază ale personalului care ocupă funcțiile prevăzute la anexa nr. VIII cap. I lit. A pct. I lit. b) se stabilesc la nivelul salariilor de bază prevăzute de prezenta lege pentru anul 2022;

d²) de prevederile lit. d) beneficiază începând cu luna mai 2018 și personalul încadrat pe funcțiile de inspector școlar general, inspector școlar general adjunct, inspector școlar de specialitate și inspector școlar;

e) prin excepție de la a), salariile lunare ale personalului prevăzut la art. 11 se stabilesc în conformitate cu prevederile acestui articol;

f) indemnizațiile lunare pentru funcțiile de demnitate publică prevăzute în anexa nr. IX se stabilesc pe baza coeficienților și a salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată;

g) pentru personalul încadrat în unități sanitare publice aflate în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate, influențele financiare determinate de creșterile salariale prevăzute la lit. a)-c), inclusiv suma compensatorie prevăzută la alin. (6¹), precum și sumele determinate de aplicarea art. 25 alin. (6), se asigură prin transferuri din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate de la o poziție distinctă;

h) începând cu luna martie 2018 până la 31 decembrie 2018, drepturile salariale aferente activității prestate în linia de gardă, sporul pentru activitatea prestată în ture, sporul acordat pentru munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările legale în vigoare nu se lucrează, sporul pentru munca prestată în timpul nopții vor fi determinate conform prevederilor legale aplicabile pentru luna ianuarie 2018;

i) prin excepție de la lit. a), pentru personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de scutire de impozit pe venit din data de 31 decembrie 2017, potrivit prevederilor art. 60, pct. 1-3 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda

lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 28,5% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții;

j) prin excepție de la lit. a), cuantumul sporului prevăzut la art. 22 alin. (1) se acordă începând cu drepturile aferente lunii martie, fără a se depăși limita prevăzută la art. 25.

(4) În perioada 2019-2022 se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. Creșterea respectivă și data de aplicare se stabilesc prin legea anuală a bugetului de stat cu respectarea prevederilor art. 6 lit. h).

(6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordăcele stabilite pentru anul 2022”.

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 27/2020

Prin **Decizia nr. 27/2020**, ÎCCJ (Complet RIL) *a admis recursul în interesul legii* formulat de Avocatul Poporului și, în consecință, a stabilit că: **„În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor Anexei VIII Cap. II lit. A Secțiunea II pct. 6 subpct. 6.2 lit. a) pct. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017 în corelare cu prevederile art. 38 alin. (3), alin. (4) și alin. (6) din același act normativ, personalul din instituțiile publice sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor care este încadrat și își desfășoară activitatea în specialitatea funcțiilor specifice prevăzute în anexă beneficiază de sporul pentru condiții de muncă vătămătoare/periculoase, astfel cum este reglementat de Legea-cadru nr. 153/2017, de la data la care salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare devin egale sau mai mari decât cele stabilite potrivit legii pentru anul 2022, ca urmare a majorărilor salariale reglementate”.**

HP

• ABSTRACT

Furthermore, in relation to the activity of the High Court of Cassation and Justice (the Panel regarding the settlement of certain legal matters), five decisions were published regarding: G.E.O. no. 114/2018 on the establishment of certain measures in the field of public investment and of certain tax and budgetary measures, the amendment and supplement of certain regulations and the extension of certain deadlines and the Framework Law no. 153/2017 on the remuneration of staff paid from public funds; G.E.O. no. 90/2017 on certain tax and budgetary measures, the amendment and supplement of certain regulations and the extension of certain deadlines, G.E.O. no. 103/2013 on the remuneration of staff paid from public funds in the year 2014, as well as other measures in the field of public expenditure, Law no. 79/2018 on the approval of the G.E.O. no. 91/2017 for the amendment and supplement of the Framework Law no. 153/2017 on the remuneration of staff paid from public funds and the Labour Code; Law no. 2/2013 regarding some measures for the relief of some courts of law; Law no. 203/2018 regarding certain efficiency measures for the payment of contravention fines.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 59/2020
(M. OF. NR. 30/12.01.2021): ART. 34 ALIN. (2)
DIN O.U.G. NR. 114/2018 ȘI ART. 38 ALIN. (3) LIT. H)
DIN LEGEA-CADRU NR. 153/2017 - DREPTURILE SALARIALE
AFERENTE ACTIVITĂȚII PRESTATE DE MEDICI
SUNT INCLUSE ÎN CATEGORIA ELEMENTELOR SISTEMULUI
DE SALARIZARE**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 59/2020 (M. Of.	Complet DCD	Art. 34 alin. (2) din O.U.G. nr. 114/2018; Art. 38 alin. (3) lit. h) din Legea-cadru nr. 153/2017	Drepturile salariale aferente activității prestate de medici în linia de gardă, în afara normei legale de muncă și a

nr. 30 din 12 ianuarie 2021)			programului normal de lucru de la funcția de bază, în baza unui contract individual de muncă cu timp parțial sunt incluse în categoria elementelor sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, astfel încât, în temeiul art. 34 alin. (2) din O.U.G. nr. 114/2018, începând cu 1 ianuarie 2019, cuantumul acestora se menține cel mult la nivelul celui acordat pentru luna decembrie 2018, conform prevederilor legale aplicabile pentru luna ianuarie 2018, în temeiul art. 38 alin. (3) lit. h) din Legea-cadru nr. 153/2017, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.
---------------------------------------	--	--	---

În M. Of. nr. 30 din 12 ianuarie 2021 a fost publicată **Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 59/2020** prin care s-a dezbătut sesizarea referitoare la **drepturile salariale aferente activității prestate de medici în linia de gardă, în afara normei legale de muncă și a programului normal de lucru de la funcția de bază, în baza unui contract individual de muncă cu timp parțial.**

Astfel, Înalta Curte a stabilit că, în interpretarea respectivelor dispoziții, **drepturile salariale aferente activității prestate de medici în linia de gardă, în afara normei legale de muncă și a programului normal de lucru de la funcția de bază, în baza unui contract individual de muncă cu timp parțial sunt incluse în categoria elementelor sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, astfel încât, în temeiul art. 34 alin. (2) din O.U.G. nr. 114/2018, începând cu 1 ianuarie 2019, cuantumul acestora se menține cel mult la nivelul celui acordat pentru luna decembrie 2018, conform prevederilor legale aplicabile pentru luna ianuarie 2018, în temeiul art. 38 alin. (3) lit. h) din Legea-cadru nr. 153/2017, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.**

Obiectul dezlegării chestiunii de drept**Art. 34 alin. (2) din O.U.G. nr. 114/2018**

„(2) Începând cu 1 ianuarie 2019, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, se menține cel mult la nivelul cuantumului acordat pentru luna decembrie 2018, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții”.

Art. 38 alin. (3) lit. h) din Legea-cadru nr. 153/2017

„(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale: (...) h) începând cu luna martie 2018 până la 31 decembrie 2018, drepturile salariale aferente activității prestate în linia de gardă, sporul pentru activitatea prestată în ture, sporul acordat pentru munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările legale în vigoare nu se lucrează, sporul pentru munca prestată în timpul nopții vor fi determinate conform prevederilor legale aplicabile pentru luna ianuarie 2018”.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 59/2020

Prin Decizia nr. 59/2020, ÎCCJ (Complet DCD) a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova – Secția I Civilă în dosarul nr. 6280/63/2019 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că **„drepturile salariale aferente activității prestate de medici în linia de gardă, în afara normei legale de muncă și a programului normal de lucru de la funcția de bază, în baza unui contract individual de muncă cu timp parțial sunt incluse în categoria elementelor sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, astfel încât, în temeiul art. 34 alin. (2) din O.U.G. nr. 114/2018, începând cu 1 ianuarie 2019, cuantumul acestora se menține cel mult la nivelul celui acordat pentru luna decembrie 2018, conform prevederilor legale aplicabile pentru luna ianuarie 2018, în temeiul art. 38 alin. (3) lit. h) din Legea-cadru nr. 153/2017, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”**

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 65/2020
(M. OF. NR. 37/13.01.2021): FUNCȚIONARIII PUBLICI
CU STATUT SPECIAL DIN SISTEMUL ADMINISTRAȚIEI
PENITENCIARE POT CUMULA MAJORĂRILE DE 75%
PENTRU ACTIVITATEA DESFĂȘURATĂ ÎN ZILE DE REPAUS,
DE SĂRBĂTORI LEGALE SAU ÎN ZILE ÎN CARE
NU SE LUCREAZĂ CU DREPTURILE AFERENTE MUNCII
SUPLIMENTARE**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 65/2020 (M. Of. nr. 37 din 13 ianuarie 2021)	Complet DCD	Art. 8 și art. 10 alin. (3) din O.U.G. nr. 90/2017 raportat la art. 13 alin. (5) din O.U.G. nr. 103/2013 și art. IV alin. (1) și (6) din Legea nr. 79/2018, art. 112 C. mun.	Este permisă cumularea majorării de 75% din baza de calcul, acordată pentru activitatea desfășurată de funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, cu drepturile aferente muncii suplimentare prestate de aceiași funcționari peste programul normal de lucru, doar pentru orele efectiv lucrate ce depășesc durata normală a timpului de lucru potrivit art. 112 din Codul muncii.

În M. Of. nr. 37 din 13 ianuarie 2021 a fost publicată **Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 65/2020** referitoare la interpretarea și aplicarea prevederilor art. 8 și art. 10 alin. (3) din O.U.G. nr. 90/2017 raportat la art. 13 alin. (5) din O.U.G. nr. 103/2013 și art. IV alin. (1) și (6) din Legea nr. 79/2018.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că este permisă cumularea majorării de 75% din baza de calcul, acordată pentru activitatea desfășurată de funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, cu drepturile aferente muncii suplimentare prestate de aceiași funcționari peste programul normal de lucru, doar pentru orele efectiv lucrate ce depășesc durata normală a timpului de lucru potrivit art. 112 din Codul muncii.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 8 și art. 10 alin. (3) din O.U.G. nr. 90/2017

Art. 8

„Prin derogare de la prevederile art. 21 din Legea-cadru nr. 153/2017, în anul 2018, munca suplimentară efectuată peste durata normală a timpului de lucru de către personalul din sectorul bugetar încadrat în funcții de execuție sau de conducere, precum și munca prestată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, în cadrul schimbului normal de lucru, se vor compensa numai cu timp liber corespunzător acestora”.

Art. 10 alin. (3)

„(3) Prin excepție de la prevederile art. 8, în anul 2018, pentru activitatea desfășurată de personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională, în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, se acordă drepturile prevăzute de legislația în vigoare în luna iunie 2017. Baza de calcul pentru acordarea acestor drepturi o reprezintă solda de funcție/salariul de funcție cuvenit(ă).

Art. 13 alin. (5) din O.U.G. nr. 103/2013

„(5) Prin excepție de la prevederile art. 9 alin. (1), pentru activitatea desfășurată de personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională, în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, se acordă o majorare de 75% din baza de calcul prevăzută la alin. (4) ”.

Art. IV alin. (1) și (6) din Legea nr. 79/2018

„(1) Prin derogare de la prevederile art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, munca suplimentară prestată începând cu 1 aprilie 2018 peste programul normal de lucru de către personalul cu statut special care are

atribuții pentru desfășurarea activităților deosebite cu caracter operativ sau neprevăzut în domeniul ordinii și siguranței publice, în respectarea regimului frontierei de stat a României, în situații de urgență, în personalizarea, emiterea și evidența generală a documentelor de identitate și a pașapoartelor simple, în emiterea și evidența permiselor de conducere și a certificatelor de înmatriculare ale autovehiculelor rutiere, precum și de către funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, care nu se poate compensa cu timp liber corespunzător, se plătește cu o majorare de 75% din solda de funcție/salariul de funcție, proporțional cu timpul efectiv lucrat în aceste condiții. Plata majorării se efectuează în cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă în următoarele 60 de zile după prestarea muncii suplimentare.

(...)

(6) În anul 2018, dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere prevederilor art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, care se aplică în mod corespunzător.”

Art. 112 din Codul muncii

„(1) Pentru salariații angajați cu normă întreagă durata normală a timpului de muncă este de 8 ore pe zi și de 40 de ore pe săptămână.(2) În cazul tinerilor în vârstă de până la 18 ani durata timpului de muncă este de 6 ore pe zi și de 30 de ore pe săptămână.”

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 65/2020

Prin **Decizia nr. 65/2020**, ÎCCJ (Complet DCD) a *admis* sesizarea formulată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 31.418/3/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile. Astfel, Înalta Curte a stabilit că, **„în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 8 și art. 10 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 raportat la art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 și art. IV alin. (1) și (6) din Legea nr. 79/2018, este permisă cumularea majorării de 75% din baza de calcul, acordată pentru activitatea desfășurată de funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, cu drepturile aferente muncii suplimentare prestate de aceiași funcționari peste programul normal de lucru, doar pentru orele efectiv lucrate ce depășesc durata normală a timpului de lucru potrivit art. 112 din Codul muncii”**.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 64/2020
(M. OF. NR. 53/18.01.2021): ART. 39 ALIN. (6) COROBORAT
CU ART. 38 ALIN. (1), ALIN. (3) LIT. D), ALIN. (4[^]1) ȘI ALIN. (8)
DIN LEGEA-CADRU NR. 153/2017 PRIVIND SALARIZAREA
PERSONALULUI PLĂTIT DIN FONDURI PUBLICE**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 64/2020 (M. Of. nr. 53 din 18 ianuarie 2021)	Complet DCD	Art. 39 alin. (6) coroborat cu art. 38 alin. (1), alin. (3) lit. d), alin. (4 [^] 1) și alin. (8) din Legea-cadru nr. 153/2017	Stabilirea salariului de bază pentru personalul didactic din sistemul național de învățământ încadrat anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 se face, pe durata aplicării tranzitorii a acestui act normativ, prin utilizarea gradației de vechime de 4 ani prevăzute în anexa la H.G. nr. 38/2017 pentru aplicarea prevederilor art. 3 [^] 4 alin. (3) din O.U.G. nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.

În M. Of. nr. 53 din 18 ianuarie 2021 a fost publicată Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 64/2020 referitoare la interpretarea art. 39 alin. (6) coroborat cu art. 38 alin. (1), alin. (3) lit. d), alin. (4[^]1) și alin. (8) din Legea-cadru

nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că, în interpretarea respectivelor dispoziții, stabilirea salariului de bază pentru personalul didactic din sistemul național de învățământ încadrat anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 se face, pe durata aplicării tranzitorii a acestui act normativ, prin utilizarea gradației de vechime de 4 ani prevăzute în anexa la H.G. nr. 38/2017 pentru aplicarea prevederilor art. 3⁴ alin. (3) din O.U.G. nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 39 alin. (6) coroborat cu art. 38 alin. (1), alin. (3) lit. d), alin. (4¹) și alin. (8) din Legea-cadru nr. 153/2017

„(6) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), pentru personalul didactic din sistemul național de învățământ salarizarea se stabilește în raport cu nivelul utilizat la data de 30 iunie 2017 potrivit Hotărârii Guvernului nr. 38/2017 pentru aplicarea prevederilor art. 3⁴ alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 38 alin. (3) și (4).”

„Art. 38: Aplicarea legii

(1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017.

(...)

(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

(...)

d) prin excepție de la lit. a), începând cu 1 martie 2018, cuantumului brut al salariilor de bază, precum și cuantumului sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, de care beneficiază personalul didactic din unitățile/instituțiile de învățământ preuniversitar și universitar de stat, inclusiv unitățile conexe, precum și personalul din cadrul Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior, se majorează cu 20% față de nivelul acordat pentru luna februarie 2018, cu respectarea prevederilor alin. (6);

(...)

(4¹) Prin excepție de la prevederile alin. (4), personalul didactic de predare, personalul didactic auxiliar, personalul didactic de conducere și personalul de îndrumare și control din învățământ beneficiază:

a) începând cu 1 ianuarie 2019 de prima tranșă de 1/4 din diferența dintre salariul de bază prevăzut de lege pentru anul 2022 și cel din luna decembrie 2018;

b) începând cu 1 ianuarie 2020 de a doua tranșă de 1/4 din diferența dintre salariul de bază prevăzut de lege pentru anul 2022 și cel din luna decembrie 2018;

c) începând cu 1 septembrie 2021 de salariile de bază prevăzute de lege pentru anul 2022.

(...)

(8) În situația în care, în urma promovării în funcție, grad sau treaptă profesională ori a avansării în gradație, potrivit legii, rezultă un salariu de bază mai mic decât cel avut la data promovării sau avansării în gradație, se păstrează salariul de bază avut anterior promovării sau avansării în gradație."

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 64/2020

Prin Decizia nr. 64/2020, ÎCCJ (Complet DCD) a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj – Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 2.316/100/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și a stabilit că, „în interpretarea art. 39 alin. (6) coroborat cu art. 38 alin. (1), alin. (3) lit. d), alin. (4¹) și alin. (8) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilirea salariului de bază pentru personalul didactic din sistemul național de învățământ încadrat anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 se face, pe durata aplicării tranzitorii a acestui act normativ, prin utilizarea gradației de vechime de 4 ani prevăzute în anexa la H.G. nr. 38/2017 pentru aplicarea prevederilor art. 3⁴ alin. (3) din O.U.G. nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare”.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 54/2020
(M. OF. NR. 63/20.01.2021): ART. XVIII ALIN. (2) TEZA A DOUA
DIN LEGEA NR. 2/2013 PRIVIND UNELE MĂSURI
PENTRU DEGREVAREA INSTANȚELOR JUDECĂTOREȘTI**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 54/2020 (M. Of. nr. 63 din 20 ianuarie 2021)	Complet DCD	Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate (...) în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, respectiv hotărârile pronunțate în cererile formulate în temeiul art. 538 din Codul de procedură penală.

În M. Of. nr. 63 din 20 ianuarie 2021 a fost publicată **Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 54/2020** referitoare la interpretarea și aplicarea **dispozițiilor art. XVIII alin. (2) teza a doua din Legea nr. 2/2013** privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că **nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate (...) în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, respectiv hotărârile pronunțate în cererile formulate în temeiul art. 538 din Codul de procedură penală.**

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. XVIII alin. (2) teza a doua din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești

„(2) În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate până la data de 19 iulie 2017 inclusiv, în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)-i) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în cele privind navigația civilă

și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv. În procesele pornite anterior datei de 20 iulie 2017 inclusiv și nesoluționate prin hotărâre pronunțată până la data de 19 iulie 2017 inclusiv, precum și în procesele pornite începând cu data de 20 iulie 2017 și până la data de 31 decembrie 2018 inclusiv, nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)-i) din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, precum și în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare. De asemenea, în aceste procese nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.”

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 54/2020

Prin **Decizia nr. 54/2020**, ÎCCJ (Complet DCD) *a admis* sesizarea formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția I civilă, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a unei chestiuni de drept, și a stabilit că: **„în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. XVIII alin. (2) teza a doua din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate (...) în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, respectiv hotărârile pronunțate în cererile formulate în temeiul art. 538 din Codul de procedură penală”**.

**DECIZIA ÎCCJ (COMPLET DCD) NR. 72/2020
(M. OF. NR. 75/25.01.2021): ART. 22 ALIN. (2)
DIN LEGEA NR. 203/2018 PRIVIND MĂSURI
DE EFICIENTIZARE A ACHITĂRII AMENZILOR
CONTRAVENȚIONALE**

De Redacția Pro Lege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Act normativ	Sumar
Decizia ÎCCJ nr. 72/2020 (M. Of. nr. 75 din 25 ianuarie 2021)	Complet DCD	Art. 22 alin. (2) din Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale	Dispozițiile nu sunt aplicabile în ceea ce privește sancțiunile contravenționale aplicate prin decizii ale Consiliului Concurenței în temeiul art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare

În M. Of. nr. 75 din 25 ianuarie 2021 a fost publicată **Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 72/2020** referitoare la interpretarea și aplicarea **dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 203/2018** privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că respectivele dispoziții **nu sunt aplicabile** în ceea ce privește sancțiunile contravenționale aplicate prin decizii ale Consiliului Concurenței în temeiul art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Art. 22 alin. (2) din Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale

„(2) De la data intrării în vigoare a prezentei legi, contravenientul poate achita jumătate din minimul amenzii prevăzute de lege și în acele situații în care actul normativ de stabilire a contravențiilor nu prevedea expres această posibilitate”.

Decizia ÎCCJ (Complet DCD) nr. 72/2020

Prin **Decizia nr. 72/2020**, ÎCCJ (Complet DCD) *a admis* sesizarea formulată de Tribunalul București - Secția a V-a civilă, în dosarul nr. 22.307/299/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Astfel, Înalta Curte a stabilit că **dispozițiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale, cu modificările ulterioare, nu sunt aplicabile în ceea ce privește sancțiunile contravenționale aplicate prin decizii ale Consiliului Concurenței în temeiul art. 55 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.**